Duminicile unui nesportiv

Secretul lui Vilibald

Sînt piraie care dispar deodată într-o grotă, o prăpastie sau sub un munte, ca să reapară miraculos, încărcate cu misterele beznei pe unde-au rătăcit. Cu piraiele acestea l-am asemănat eu pe prietenul meu Vilibald pe care l-am pierdut din ochi timp de aproape două decenii, ca să-l reîntîlnesc, într-o dimineață strălucitoare, pe litoral, acum o vară sau două. Aveam atîtea să ne spunem după lunga despărțire, încît am uitat de marea ce se întindea nemișcată sub bolta de peruzea. Trecuseră douăzeci de ani, ca-n romanul lui Dumas-tatăl, dar Vilibald își păstrase candoarea și frăgezimea de altădată. În ciuda scăfîrliei care-i lucea fără fir de păr pe ea, în ciuda ochilor care i se micșoraseră, parcă de-un tic al îngustării pleoapelor, propriu miopilor și bunilor observatori ai vieții.

Convorbirea începută acolo, pe prispa mării, acum o vară sau două, n-am isprăvit-o, de fapt, nici azi încă; o reluăm de cîte ori drumurile noastre se încrucișează, fiindcă el aduce mereu mii de nuanțe, mii de amănunte din paradisul pierdut al tinereții noastre comune.

Dar cine-i acest Vilibald și ce-a făcut el ca să merite un articol festiv, fără vreo actualizare gazetărească, fără vreo ispravă deosebită care să constituie pretextul nimerit spre a vorbi de dînsul? În primul rînd, nici nu-l cheamă așa, ci altfel, Vilibald fiind un nume pe care eu i l-am dat, probabil dintr-o afecțiune ieșită din comun, afecțiuni ce ne fac să dăruim lucrurilor și ființelor apropiate silabe născocite de fantezia noastră. În al doilea rînd, el are în profesiunea sa un grad foarte modest, care echivalează cu acela al ofițerilor de ordonanță în ierarhia militară. Ofițerii aceștia de ordonanță fac de toate, și fac totul cu tragere de inimă, cu pricepere, cu devotament. Imaginați-vă acum că Vilibald e ziarist și azi, așa cum l-am apucat în tinerețe, ca să-l reîntîlnesc „bun în grad" la vîrsta cînd amintirile te năpădesc de pretutindeni și cînd cu un ochi privești încă înainte, însă celălalt vede în urmă toate cîte-au fost. Poartă aceeași pălărie, iarna pe ger, ca și acum treizeci de ani, o pălărie care pare folosită, primăvara cînd o scoate, de găini și pisici pentru așternut peste noapte.

Mai are însă Vilibald al meu și o altă profesiune, aceasta fără carnetul vreunei uniuni de creație, nici cu anii de serviciu trecuți în vreo carte de muncă. Prietenul meu este, de cînd îl țin minte, apărătorul tuturor cauzelor drepte și al tuturor semenilor săi nedreptățiți, la fel cu alți colegi de breaslă. E mereu pe drumuri, cînd într-un birou, cînd la vreun spital sau policlinică, cînd în căutarea responsabilului vreunei unități comerciale, pledînd pentru oameni care nu s-ar putea descurca singuri și care au nevoie de-un sprijin pentru a-și ușura viața. E atît de prins Vilibald în ceea ce face de dragul altora, atît de dîrz într-un apărarea celor ce i se adresează, încît e cu neputință să-i prinzi firul activităților de peste zi. E tot atît de imposibil să înțelegi cînd mai are răgazul de a-și scrie articolele de pe urma cărora trăiește, strecurînd uneori și altora cîte ceva din venitul lor.

N-am înțeles de unde vine sprinteneala, candoarea, frăgezimea, generozitatea, spontaneitatea lui Vilibald, promptitudinea sa în apărarea a ceea ce crede. Pînă deunăzi, cînd o cunoștință comună, vorbind de dînsul, și-a amintit de perioada în care prietenul meu juca fotbal, într-o echipă studențească din București, al cărei centru înaintaș a fost timp de mai mulți ani.

În clipa aceea s-a făcut, brusc, lumină în spiritul meu. Mi-am explicat, deodată, secretul lui Vilibald, modestia, îndîrjirea, optimismul, dinamismul, sprinteneala lui de „înaintaș" fără vreo emfază a semenilor săi neajutorați. Și mi-am spus, satisfăcut, că sportul e o bună școală a caracterului, un rezervor de energie chiar în anii aducerilor aminte.

Pînă și pentru ziariștii care scriu despre problemele grave ale economiei, despre zborurile cosmice, despre frumusețile fără seamăn ale acestei lumi a noastre!

George SBARCEA

FILE DINTR-UN CAIET DE ÎNSEMNĂRI

ROMANCIERUL IONEL TEODOREANU DESPRE FOTBAL...

— Convorbire inedită consemnată în plumbul tiparului, după aproape patru decenii —

Renumit prin creația sa literară, prețuit pentru activitatea ce-o desfășura ca avocat, Ionel Teodoreanu își manifesta public pasiunea pentru sport. A îndrăgit, în special, boxul, dar a păstrat și fotbalului un loc de frunte în sentimentele și preocupările lui personale.

Dacă despre box i-am regăsit gîndurile și într-un text despre Lucian Popescu, reprodus la începutul acestui an în paginile ziarului „Sportul", socotim util să redăm și unele dintre opiniile marelui prozator despre fotbal, exprimate într-o convorbire „colectivă" la care a participat și autorul acestor rînduri și cărora, le-a venit vremea să cunoască lumina tiparului, de-abia acum, după 36 de ani, opinii învești mîntate în haina inedítului, anticipînd cîteva file dintr-un probabil volum memorialistic...

În cabina arenei de fotbal din dealul Copoului, unde echipa Sportului Studențesc din București, participantă la un turneu, își petrecea pauza ascultînd îndemnurile lui Augustin Botescu, justificările lui Dincă Schileru și ale lui Emil Niculescu (strategii și tunarii atacului), a apărut printre noi un bărbat tînăr, însoțit de doi băieței, pieptănați cu părul lung, ca al fetițelor, cu breton pe frunte, — copiii lui.

Chipeșul oaspete ne-a fost prezentat întregii echipe de arbitrul Stavăr, un moldovean masiv ca un plăieș de-al lui Ștefan cel Mare.

— *Romancierul Ionel Teodoreanu vrea să vă cunoască și personal și să invite întreaga echipă la un spectacol, la Teatrul Național, al cărui director este.*

Desigur, curiozitatea de a-l avea în față, așa, *„pe viu"*, pe autorul „Medelenilor", care trăiau în fiecare dintre noi, — era doar scriitorul îndrăgit al adolescenței și al începutului tinereții noastre! — mîndria unei asemenea cunoștințe și măgulirea noastră, ca fotbaliști, că din cei cinci mii de spectatori s-a desprins tocmai Ionel Teodoreanu să ne fie oaspete intim, au dat momentului un caracter solemn.

Voi reda, acum, ceea ce a spus scriitorul, în convorbirea în care se angajase succesiv cu fiecare dintre noi, cu aproape întreaga echipă.

— *Mă bucură că ne cunoaștem și am ținut să vă înlesnesc și un altfel de dialog, chiar între ulucile stadionului nostru, decît prin intermediul mingii și al efortului picioarelor.*

— *Ce vă place mai mult, maestre, teatrul sau fotbalul? — a întrebat Ego Munteanu, portarul echipei noastre, care-și împărțea timpul între fotbal, facultatea de drept și spectacolele „Cărăbușului", ce-l aveau în frunte pe marele Constantin Tănase.*

— *Vedeți dumneavoastră* — a răspuns distinsul interlocutor — *fiecare își are farmecul și atracția specifică. Pentru mine nu e nici o deosebire, pentru că în calitate de director de teatru trăiesc emoțiile „oamenilor mei" de pe scenă, după cum ca suporter ieșean le împărtășesc pe cele ale „băieților noștri" de pe gazon. Dar în timp ce în teatru, cunoașterea piesei, pregătirile montării, structura regizorală și detaliile scenografiei urmează o evoluție firească, în fotbal nu știi niciodată ce va face „băiatul tău" de pe scena cu iarbă, ce secvențe creează și cum le va rezolva el, ceilalți coechipieri ai săi și mai ales adversarii lor...*

În esență, cred că tocmai acest „neprevăzut" care trăiește în fiecare din cele 90 de minute ale unui meci întreține farmecul și atracția fotbalului, care deși joc cu piciorul, cum îl mărturisește și denumirea inițială, este totuși un joc al capului, prin definiție o exprimare a inteligenței și cred că numai acela e fotbalist cu adevărat, care poartă în vîrful bocancului său și un dram de minte...

— Pentru că ne-ați vorbit despre emoțiile dv. în sala de teatru ca și în arena sportivă, poate că veți spune ceva și despre spectacolul sportiv — *a apărut o întrebare din grupul nostru.*

— *Așa după cum v-am mai spus, ca și spectacolul teatral, cel sportiv se bizuie pe spectatori, pe cît mai mulți, care întrețin moralul actorilor și respectiv al sportivilor programați, după cum și unui spectacol ca și celuilalt, spectatorii îi asigură baza economică a organizării propriu-zise. Dar între teatru și sport, cu toate asemănările structurale, este o deosebire flagrantă, pe care o definește însuși spectatorul. Da, el, Majestatea Sa Spectatorul! La teatru, mulți spectatori se duc pentru a vedea, dar mai ales pentru a fi văzuți — în sală, în foyer, în drumul către și de la teatru, eventual la restaurantul de după spectacol, pe cînd la sport spectatorul se duce pentru a vedea, pentru a trăi voluptatea spectacolului.*

La teatru, lectura programului oferă posibilitatea să se cunoască desfășurarea și sfîrșitul acțiunii din piesă, chiar și mai înainte de ridicarea cortinei, pe cînd la sport, rezultatul, deznodămîntul final, oricît l-ai anticipa prin calculul hîrtiei care ne joacă atîtea feste, nu-l poți cunoaște decît o dată cu fluierul de încheiere al arbitrului, adică, cu „căderea cortinei"... Și-apoi, în teatru, nici un spectator nu influențează desfășurarea acțiunii de pe scenă, oricît de docilă sau, dimpotrivă, entuziastă ar fi sala: în stadion însă, au și tribunele un cuvînt de spus...

— Dar despre spectatorii de la fotbal, ne spuneți ceva? — *a intervenit masivul fundaș Boby Zamfirescu, atunci lt. medic, ajuns colonel-medic pensionar, cu vn frumos palmares de chirurg — decedat recent, ca o replică oarecum pudrată cu un strat de delicată ironie la adresa gălăgioasei și ostilei galerii ieșene.*

— *Eu socot că fiecare spectator — la fotbal, bunăoară, pentru a lua drept etalon cel mai popular sport — e un jucător nerealizat și că de aceea participă din plin — unii mai docili dar destul de intens, alții gălăgioși — după temperament! — dar trăind activ desfășurarea jocului, fiecare în felul mijloacelor sale de exprimare.*

— Dacă ați juca și dv., ce post v-ar fi plăcut să ocupați, — în apărare sau în atac? — *a țîșnit și el cu o întrebare internaționalul de mai tîrziu Misu Fănescu, azi și el un „tînăr" colonel-pensionar, — ca să ne demonstreze că nu e timid.*

— *Aș fi vrut să fiu un al doisprezecelea jucător!* — a venit răspunsul maestrului Ionel Teodoreanu. Și poate că i-ar fi urmat și argumentarea dacă o întrerupere din grupul flăcăilor cu tricourile albe, traversate de o dungă neagră, n-ar fi rezumat răspunsul.

— Păi, o echipă de fotbal n-are decît unsprezece posturi, unsprezece jucători — *o replicat meticulos, ca un viitor economist, Titi Stepleanu, un redutabil mijlocaș, care și-a aflat sfîrșitul, împreună cu copiii săi, uciși în primul bombardament aerian, de la 4 aprilie 1944.*

— *Evident,* — a reluat firul „mărturisilor" *sale sportive* acel savuros și inepuizabil Ionel Teodoreanu, din pricina căruia pauza se prelungise cu complicitatea arbitrului, auditor la acele fermecătoare dialoguri.

— *Dar eu am spus că aș vrea să fiu cel de-al doisprezecelea jucător, pentru a se afla astfel pe teren și unul care să tragă la poartă și să marcheze goluri!* — a venit completarea, spirituală a marelui scriitor, completare dar și dojană blîndă la adresa noastră, căci în prima repriză scorul nu fusese deschis și ieșenii țineau să vadă goluri, fie chiar și împotriva lor, dar să fie goluri, pentru a le putea „plînge" apoi, cu lacrimi de Cotnar sau de Bucium, de amarul eșecului sau de bucuria izbîndei.

V. FIROIU

IONEL TEODOREANU
văzut de Neagu Rădulescu

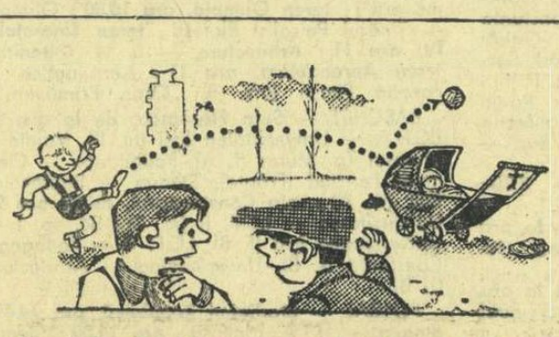

De cînd e Gigel în poartă, n-a mai intrat nici un gol! N-ar fi rău, cred, să-l selecționăm în echipa... străzii!
desen de Al. Clenciu

Campionii mondiali de tenis de masă învinși pe toată linia

Splendida sală „AICHI" din Tokio, unde vor avea loc campionatele mondiale de tenis de masă din 1971, a găzduit întrecerile pentru titlurile de campioni ai Japoniei. Competiția, desfășurată cu cîtva timp în urmă, a însemnat o adevărată cavalcadă a surprizelor. Este suficient — credem — să precizăm că nici unul dintre faimoșii reprezentanți ai țării Soarelui Răsare la ultima ediție a „mondialelor" de la Stockholm (1967) n-a reușit să ajungă cel puțin într-o finală. Deținătorii titlurilor supreme, Sachiko Morisawa și Nobuhiko Hasegawa, au fost eliminați fără drept de apel. Iată de altfel ce relatează revista japoneză de specialitate *„The table tennis report"*.

„Concursul a reliefat un anumit progres general. Totuși, numărul meciurilor de clasă înaltă a fost prea mic. S-au evidențiat jucătorii tineri, posesori ai loviturilor ofensive scurte, care sînt și buni apărători. În schimb, campionul lumii, **Hasegawa, s-a** prezentat slab. El a fost nesigur, iar în semifinale cu Kimura, a fost obligat tot timpul să se apere. În plus, tactica lui Kimura de a utiliza loviturile rapide **s-a** dovedit salutară. Dar, Hasegawa a pierdut și la echipe, unde el a fost întrecut de Tasaka, asupra căruia însă și-a luat revanșa în sferturile de finală de la simplu masculin. Tot în același tur, Konno, locul 2 pe tabela mondială, a cedat la Kimura".

În continuare, publicația niponă se ocupă de întrecerile feminine, menționînd faptul că Morisawa, cea care a făcut furori la Stockholm — acum a fost net depășită la echipe și individual de o tînără: Yukie Ozeki. Învinsa ar fi trebuit să fie mai activă și să folosească mai des loviturile lungi împotriva jocului energic, cu smeciuri tari, combinate cu loviturile „tăiate" foarte ascuțit ale lui Ozeki.

Iată și o scurtă biografie a noilor campioni: SHIGEO ITOH, student, 22 de ani, 1.68 m, 62 kg. Are o excelentă pregătire fizică, iar jocul lui se caracterizează printr-un forhand puternic și un topspin extrem de sigur. Itoh execută procedee tehnice cu o viteză debordantă. El are priza toc și folosește o paletă acoperită cu soft.

Noii campioni ai Japoniei: Shigeo Itoh și Yukie Ozeki

YUKIE OZEKI — studentă, 18 ani, 1,59 m, 49 kg, priză toc, paletă acoperită cu soft. Punctul ei forte îl constituie smeciul. Trebuie să devină însă mai mobilă.

Rezultate: simplu bărbați, sferturi de finală: Hasegawa — Tasaka 3—0, Kimura — Konno 3—1, Nishi — Maede 3—0, Itoh — Takahashi 3—0, *semifinale:* Kimura — Hasegawa 3—2, Itoh — Nishi 3—0, *finala: Itoh* — Kimura 3—2; *simplu femei, sferturi de finală:* Ozeki — Morisawa 3—0, Fukuno — Fujiwara 3—0, Hirano — Hamada 3—1, Shimizu — Inoue 3—0, *semifinale:* Ozeki — Fukuno 3—0, Shimizu — Hirano 3—0, *finala: Ozeki* — Shimizu 3—1; *finalele celorlalte probe: dublu bărbați: Itoh, Konno* — Tanaka, Katoh 2—0, *dublu femei: Ono, Hamada* — Shimizu, Fujiwara 2—0, *dublu mixt: Kawahara, Ozeki* — Mabuchi, Fukono 2—0, *simplu juniori: Koga* — Yamamoto 2—0, *simplu junioare: Nakamura* — Mikogai 2—1.

DEPĂȘIRE INTERZISĂ

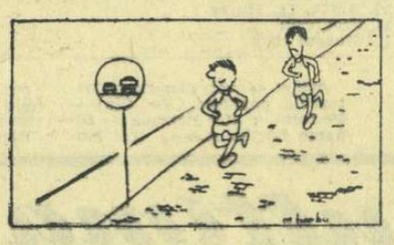

desen de N. Barbu

ANTRENORI CELEBRI

TERȚETUL MOREIRA

Cea mai cunoscută familie de fotbaliști din Brazilia — și după cum afirmă unii specialiști — chiar din lumea întreagă — este aceea a fraților Moreira. Trei frați, cel mai vîrstnic avînd 58 de ani și cel mai tînăr 47, sînt considerați la ora actuală drept „suveranii" fotbalului brazilian. Toți trei sînt antrenori ai unor echipe fruntașe braziliene, unul dintre ei — Aymoré — este chiar antrenorul echipei naționale. „Decanul", Zezé Moreira, a deținut în trecut aceeași funcție, iar mezinul, Airton, a reușit să ducă echipa lui, Cruzeiro Belo Horizonte, la o victorie de mare răsunet asupra lui Santos. Trei frați, trei rivali, și, în același timp, o „familie a fotbalului" cum nu mai poate fi întîlnită în alte părți ale lumii.

Cel mai vîrstnic dintre frații Moreira, Zezé (pe numele adevărat Alfredo) a fost în tinerețe un excelent jucător pe postul de mijlocaș. Dar celebritatea i-a fost adusă numai după ce a început să ocupe banca rezervată antrenorilor. Primele succese le-a obținut cu echipa Botafogo, după care a trecut la Fluminense. Dar, cariera cea mai strălucită a cunoscut-o la Montevideo, unde antrenorul brazilian a reușit să introducă disciplina în rîndurile jucătorilor echipei Nacional, cucerind cu ei titlul de campioni ai Uruguay-ului. Zezé Moreira este considerat drept un „fanatic al disciplinei", vedetele cele mai mari ale echipelor antrenate de el nu au îndrăznit niciodată să ridice glasul sau să-și „descarce nervii" în prezența lui.

Astăzi, Zezé antrenează echipa Corinthians, una din cele mai bune formații care activează în campionatul statului Sao Paulo.

Despre Aymoré Moreira se poate afirma că a avut mai mult succes decît fratele său mai mare. De ani de zile antrenor al echipei Palmeiras, el este și antrenorul reprezentativei braziliene pe care a dus-o, în 1962, la cucerirea, pentru a doua oară, a titlului de campioană a lumii. Puțină lume știe însă că Aymoré a cochetat, la începuturile carierei sale, cu... boxul. În 20 de meciuri susținute ca amator, el nu a cunoscut înfrîngerea și nu a fost doborît niciodată la podea.

În sfîrșit, cel de-al treilea Moreira, Airton, a avut nevoie de mai mult timp pentru a se face remarcat. Acest lucru l-a realizat cu actuala lui echipă, Cruzeiro Belo Horizonte, pe care a întinerit-o radical. El este proprietarul unei mici fabrici de articole metalice la Belo Horizonte, dar acest lucru nu-l împiedică să fie și antrenor de fotbal. Airton trece drept un pedant, dar la Belo Horizonte mulți își pun mari speranțe în el. „Este cel mai liniștit dintre toți frații Moreira. Prin munca lui a realizat, în numai cîțiva ani, mai mult decît ceilalți Moreira" — se afirmă despre Airton. Mulți văd în el pe antrenorul reprezentativei Braziliei la campionatele mondiale din anul 1974. Rămîne de văzut.

I. R.

Reîntîlnire cu Nae Georgescu

Se părea că, plecînd de pe gazonul din Giulești, „tunarul" Nae Georgescu, care slujise cu atîta devotament și abnegație Rapidul său drag, ar fi spus „adio" fotbalului. Dar, fără a sta pe gînduri, N. Georgescu a trecut la C. F. ...Rapid din divizia C, numai spre a nu se despărți de balonul rotund.

După un stagiu scurt, a primit oferta echipei Poiana Cîmpina, din divizia B, spre a-și continua activitatea fotbalistică alături de vechii săi conjudețeni din Prahova.

Acolo, „tunarul" trăiește acum „a doua tinerețe". De curînd, a fost ales căpitanul echipei, în cadrul unei emoționante ședințe a clubului.

Tot anul acesta (la 26 ianuarie), Nae Georgescu a avut bucuria de a înregistra la „Starea Civilă" nașterea celei de-a doua fiice — Carmen.

Alături de soția sa, Ana, de Carmen și de fiica mai mare — Monica — Nae Georgescu trăiește clipe de plăcută tihnă familială.

S. BAKCSY

juns în vraja lui Barlai. Nu, nu!" — alungă el gîndurile. „Sînt gelos? Gelos? Mă înjosesc pe mine și pe Clara!"

Se reculese repede. Era și timpul, pentru că în timp ce fusese preocupat cu meditațiile lui rămăsese cu douăzeci — douăzeci și cinci de metri în urma grupului fruntaș.

Cînd schimbă ritmul, pasul îi deveni nesigur. Cu multă stăpînire de sine își corectă greșeala. Dar în același timp și grupul din față întări ritmul. Pînă în fața tribunei Tatrand recuperase totuși 9—10 metri. Și acum, parcă un mic spiriduș, născut pentru a-l necăji, învîrti o cheie într-un lăcăt închis cu multă grijă de el și îl deschise brusc.

„La cine va îndrepta Clara privirea cînd vor fi în dreptul ei?" „Vreau să prind privirea" fierbea în el gîndul. Dar înainte de a ajunge în fața ei un nou sentiment îl domina. „Nu, nu mă voi uita la ea. Nu vreau s-o văd!"

Curaj și lașitate. O îndrăzneală provocatoare și o slăbiciune umilitoare îi agitau. Dar norocul lui a fost că această declanșare de simțuri nu-l descurajă. Din contra, el acceleră ritmul. Voi să treacă cît mai repede de acest loc de cumpănă.

Nu se uită la Clara. Luă turnanta cu mare repeziciune și astfel putu să cîștige alți zece metri.

Nu era însă mulțumit de el.

„Să-ți fie rușine, să-ți fie rușine, ești gelos și laș.

Nu îndrăznești să înfrunți situația. Dacă nu mă iubește, nu mă iubește! Pe nimeni nu poți obliga să te iubească! Dar Clara, Clara de ce ești cu două fețe?" Se impresionă el pentru o secundă.

„Nu, nu mă las!" Adunîndu-și toate forțele, l-a ajuns pe Naszo și l-a depășit. S-a apropiat de Kiss.

„Tatrand a înnebunit", gîndea Naszo, „sosirea e încă departe și el începe deja sprintul? Dar nu-l las să evadeze". Și Naszo a accelerat și el ritmul. Barlai forță și el. Dar degeaba. La turnanta dinaintea liniei de sosire a fost prins de Tatrand și Kiss. Cînd ajunseră în linie dreaptă Naszo era și el lîngă ei.

Emoția publicului creștea din clipă în clipă. Un astfel de finiș, la 1 500 m, încă nu văzuse. Parcă ar fi alergat sprinterii de la 100 m. Cei patru alergători galopau într-o linie spre țintă.

Kiss era în frunte cînd mai erau 20 de metri pînă la linia de sosire. Barlai era pe locul doi. Tatrand și Naszo, într-o linie, pe locul trei. Dar iată că Barlai îl ajunge din nou pe Kiss. Cei doi alergători luptau umăr la umăr.

Din tribună se auzeau încurajări ritmice.

Barlai! Kiss! Barlai! Kiss!

Cele două nume parcă se contopeau. Tatrand nici nu auzea două nume diferite. În urechile lui suna un singur nume: Clara.

Au sosit!

Pentru o secundă locul zgomotului a fost luat de

o liniște de mormînt, ca apoi să se dezlănțuie un ropot de aplauze.

— Trăiască Naszo!

— Trăiască Tatrand!

În timpul duelului dintre Barlai și Kiss, pe exteriorul pistei, Naszo și Tatrand, cu ultimele puteri, au reușit să-i întrecă.

A cîștigat, cu un piept, Naszo.

Ca dintr-un buchet din care cădeau flori albe și dulci de salcîm, așa au zburat spre concurenți fetele și băieții dedesubtul pomului.

De strîngeri de mînă, de sărutări toți avură parte, și cîștigătorul și învinșii. Mîinile lui Tatrand au fost strînse cel puțin de tot atîtea ori cît ale lui Naszo. Antrenorul păși primul spre el.

— A fost o idee îndrăzneață să începi sprintul cu două sute de metri înainte de finiș. Astfel i-ai trezit pe somnoroșii ăia de concurenți din apropierea ta. Și ați realizat un timp bun. Dar ce se întîmplase cu tine în primele două ture? Păseai ca un somnambul. Dacă ți-ai fi dozat mai bine forțele, ai fi cîștigat ușor.

Lui Tatrand îi era rușine. Antrenorul avea dreptate. Acum el se consola că și Barlai rămăsese în urmă. A sosit al patrulea. Barlai cel Mare! Regretă repede acest gînd. „Ești răutăcios". Se certă.

„Dar unde e Clara?" Deveni nervos: „Unde e Clara? Nu mă socotește demn de a mă felicita? Ochii lui căutau în grupul care-l înconjura. Strînse grăbit cu dreapta mîna din fața lui. Formalitățile acestea îl

plictiseau. Aștepta o singură minută, dar aceasta nu venea.

„Mai repede, mai repede, bine ar fi să se sfîrșească o dată". Vru să întindă și stînga pentru a termina mai repede și atunci observă că cineva îl ținea de braț. Privi alături.

„Clara"! Aproape că strigă. În învălmășeală nici nu o observase.

— În sfîrșit, te-ai întors și spre mine, — rise Clara. Și în timpul concursului te-ai uitat așa de sumbru la mine! Unde-ți era gîndul? Am vrut să-ți fac semn ca să iei conducerea. Zîmbeam văzînd că Barlai, care a ținut în primul tur capul în sus, la următoarele răsufla din greu. Dar tu parcă te plimbai visînd într-un parc. Nu mi-ai dat nici o atenție. Priveai un punct necunoscut. Atunci rămăseseși și mai mult în urmă. Noroc că la sfîrșit ți-ai revenit. Eram deja geloasă pe colegele mele cînd, la început, prietenii lor te-au depășit cu toții.

Tatrand asculta cicălelile Clarei, care îi plăceau. Ar fi ascultat-o pînă s-ar fi înserat. Pe Barlai îl uitase de mult. Cei care-l sărbătoriseră se împrăștiară. Clara se întoarse către el.

— Ești un băiat rău. M-ai speriat foarte tare. Altă dată să nu mai faci.

Tatrand prinse degetul care-l certa.

— Nu, nu niciodată. Îți promit. Pe viitor am să fiu de la început în frunte. Voi fi în frunte peste tot. Nu-ți voi mai da ocazie să fii geloasă.

În românește de Maricica TOMESCU